USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. I.**, zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Pražská 179, Pardubice, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2018, č. j. KRPE-35225-21/ČJ-2018-170022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 6. 2018, č. j. 61 A 2/2018 – 48,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Ing. Mgr. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaná zajistila žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy z důvodu nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti. Doba zajištění byla stanovena na 50 dnů od okamžiku omezení svobody.

[2] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 14. 6. 2018, č. j. 61 A 2/2018 – 48, zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Podle krajského soudu žalovaná správně zhodnotila postup žalobce jako závažné a promyšlené kroky, kdy tento zcela svévolně zneužil bezvízového styku třetích států se státy Evropské unie, záměrně a za úplatu si pořídil padělaný doklad za účelem pracovního pobytu na území nejdříve Slovenské republiky a pak na území České republiky, přičemž tento padělaný doklad používal i ve styku s úřady, policií a

pojišťovacími organizacemi. Tyto okolnosti jsou podle soudu natolik závažné, že je třeba přisvědčit žalované, že je dáno nebezpečí, že by žalobce mohl mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V daném případě nebylo možné využít zvláštní opatření finanční záruku, ani povinnost oznámit adresu místa pobytu s ohlasem na nemajetnost žalobce a nemožnost ubytování na území České republiky. S ohledem na případ žalobce nebylo namístě uvažovat o reálné účelnosti zvláštních opatření.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávné vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření, přičemž má za to, že napadené rozhodnutí je paušalizované a neindividualizované. Podle stěžovatele nelze připustit, aby pouhé využití padělaného dokladu bylo důvodem pro zajištění.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že stěžovatel byl dne 14. 6. 2018 propuštěn ze zajištění a nyní se nachází ve Vazební věznici v Hradci Králové.

[5] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017: „*V případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“

[6] V usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen: „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“

[7] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od citovaného právního názoru odchýlit. Zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno a byla tak naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal krajský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na

zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43. Z důvodů uvedených v dosavadních usneseních, např. ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 – 28 a č. j. 6 Azs 416/2017 - 25, či například ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Azs 81/2018 - 26, však Nejvyšší správní soud řízení nepřerušil. V podrobnostech lze potom odkázat na odstavce 17–22 citovaného usnesení č. j. 3 Azs 361/2017 - 28.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[10] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 61 A 2/2018 - 16, ustanoven zástupcem advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (poslední věta § 35 odst. 9 s. ř. s.). Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3.100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3.400 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se mu přiznaná odměna o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu